

teresser, som handlende meget ulige og meget urigtigt mod en Mængde af dem, som ere i Foreningen. Jeg veed meget godt, at man vil svare mig herpaa: ja, men der er jo Ingen tvungen ind i denne Forening; men jeg svarer dertil, at den hele Maade at optræde paa, igjennem Skattebogen, og bruge Amtmanden og andre offentlige Embedsmænd til at udføre Foreningens Sager, har bragt en saadan Forvirring tilstede, at Mange have troet, at det var en tvungen Sag; men ikke alene det, men Regjeringen, Justitsministeren har igjennem den Indskydelse han har paa Anbringelsen af de offentlige Midler, vidst at holde fast paa enhver Enkelt og gjøre det til en saadan nødvendig Betingelse at blive i Foreningen, at Vedkommende ikke kunde skilles ud fra den, men havde en Følelse af, at uagtet han betalte det Dobbelte af hvad han behøvede, maatte han vedblive at betale; thi ellers kunde han ikke være her i Landet, ellers kunde han ikke faae Penge, og Pantet vilde blive taget fra ham. Det koster allerede nu store Vanstefuligheder at skaffe de private Foreninger den fornødne Verettigelse i saa Henseende. Det har kostet megen Uleilighed for det Første at faae den offentlige Bestyrelse til at indsee, hvor urigtigt denne Forretning blev ledet, og dernæst har man forsinket saameget som muligt alle Foranstaltninger, for at private Foreninger kunne træde i Kraft. Ligeoverfor Kjendsgjæringer af denne Natur forekommer det mig

ogsaa, som det i høieste Grad vilde være uheldigt, om Thinget i dette Dieblit ikke bragte Sagen til en endelig Afgjørelse, det vil sige til en Afgjørelse med et saa passende Barfel, at det staaer i Justitsministerens Magt at understøtte den ærede Bestyrer af Foreningen, saaledes, at der ingen Forlegenhed opstaaer for den. Jeg skal derfor meget opfordre det ærede Thing til at overveie, om ikke det Ændringsforslag bør vedtages, der er filltet under Nr. 16, at der nemlig tilføies: „efter 1ste April 1859“ — eller et andet Aarstal, der jo kan komme til som en Rettelse ved 3die Behandling — saaledes at det kommer til at hedde: „Repræsentantskabet er efter 1ste April 1859 bemyndiget til“ osv.

Jeg maa endnu fremhæve, at dersom den foreslaaede Tilføining ikke bliver vedtagen, saa komme vi til at faae den forunderlige Tilstand, at vi faae en Lov, som kun for en Deel er Lov, idet en Deel af den er overgivet til et Repræsentantskabs Ret til at forandre; vi faae en Lov, som Justitsministeren, som Bestyrer for Foreningen, i Fællesskab med et Repræsentantskab, der aldeles ikke hører til den lovgivende Magt kan forandre. Man vil sige, der er betegnet visse Paragrapher i Loven, der mere ere at betragte som Statuter for Selskabet, end som virkelige Lovparagrapher; men en Grændse er meget vanskelig at træffe.